

UZASADNIENIE

Pozwem wniesionym w elektronicznym postępowaniu upominawczym w dniu 27 stycznia 2020 r., **powód (...) Bank (...) Spółka Akcyjna z siedzibą w W.** wniósł o zasądzenie, od pozwanych A. W. i L. W., kwoty 98 163,22 zł z odsetkami umownymi w wysokości odsetek maksymalnych za opóźnienie od 28 stycznia 2020 r. do dnia zapłaty oraz kwoty 10 248,02 zł. Nadto powód wniósł o zasądzenie kosztów sądowych w wysokości 1 356 zł z odsetkami ustawowymi za opóźnienie.

Dnia 26 marca 2020 r. Sąd Rejonowy Lublin-Zachód w Lublinie wydał nakaz zapłaty w postępowaniu upominawczym, w którym nakazał pozwanym w ciągu dwóch tygodni od doręczenia nakazu, solidarnie zapłacić powodowi kwotę łączną 108 411,24 zł oraz kwotę 1 356 zł tytułem zwrotu kosztów procesu albo w tym terminie wnieść sprzeciw.

Pozwany A. W. wniósł sprzeciw od powyższego nakazu zapłaty, podnosząc zarzut przedawnienia roszczenia dochodzonego pozwem oraz nieudowodnienia roszczenia co do zasady, jak i co do wysokości. Nadto pozwany podniósł przedwczesność i brak wymagalności dochodzonego roszczenia oraz stosowanie klauzul niedozwolonych. Strona pozwana domagała się oddalenia powództwa w całości oraz zasądzenia od powoda na rzecz pozwanego kosztów procesu, w tym dwukrotności kosztów zastępstwa procesowego według norm prawem przepisanych, z uwzględnieniem opłaty skarbowej od pełnomocnictwa.

Sprzeciw od nakazu zapłaty wniosła również **pozwana L. W.**, wnosząc o oddalenie powództwa w całości i zasądzenie od powoda na rzecz pozwanej kosztów postępowania, w tym kosztów zastępstwa procesowego w wysokości dwukrotności norm prawem przepisanych, z uwzględnieniem kosztów opłaty skarbowej od pełnomocnictwa oraz kosztów korespondencji. Pozwana podniosła zarzut przedawnienia roszczenia dochodzonego pozwem oraz nieudowodnienia roszczenia co do zasady, jak i co do wysokości. Nadto pozwana podniosła przedwczesność i brak wymagalności dochodzonego roszczenia oraz stosowanie klauzul niedozwolonych.

Postanowieniem Sądu Rejonowego Lublin-Zachód w Lublinie z dnia 2 lipca 2020 r., przekazano sprawę do Sądu Okręgowego w Bydgoszczy.

Powód dokonał modyfikacji żądania powództwa w ten sposób, iż wniósł o zasądzenie od pozwanych na jego rzecz kwoty 108 411,24 zł wraz z dalszymi odsetkami umownymi w wysokości:

- 14% w stosunku rocznym, które stanowią odsetki maksymalne za opóźnienie i wynikają z powszechnie obowiązujących przepisów prawa tj. dwukrotności sumy stopy referencyjnej NBP, liczone od kwoty 98 163,22 zł od dnia 28 stycznia 2020 r. do 17 marca 2020 r.,
- 13% w stosunku rocznym, które stanowią odsetki maksymalne za opóźnienie i wynikają z powszechnie obowiązujących przepisów prawa tj. dwukrotności sumy stopy referencyjnej NBP, liczone od kwoty 98 163,22 zł od dnia 18 marca 2020 r. do dnia 8 kwietnia 2020 r.,
- 12% w stosunku rocznym, które stanowią odsetki maksymalne za opóźnienie i wynikają z powszechnie obowiązujących przepisów prawa tj. dwukrotności sumy stopy referencyjnej NBP, liczone od kwoty 98 163,22 zł od dnia 9 kwietnia 2020 r. do dnia 28 maja 2020 r.,
- 11,20% w stosunku rocznym, które stanowią odsetki maksymalne za opóźnienie i wynikają z powszechnie obowiązujących przepisów prawa tj. dwukrotności sumy stopy referencyjnej NBP, liczone od kwoty 98 163,22 zł od dnia 29 maja 2020 r. do dnia zapłaty.

W dalszym roku procesu strony podtrzymały swoje stanowiska w sprawie.

Sąd ustalił, co następuje:

W dniu 10 maja 2016 r. strony zawarły umowę pożyczki nr (...). Powód udzielił pozwanym pożyczki gotówkowej w kwocie 118 709,17 zł obejmującej całkowitą kwotę pożyczki oraz kwotę przeznaczoną na zapłatę kosztów związanych z udzieleniem pożyczki. Okres kredytowania miał wynosić 120 miesięcy (§ 1 ust. 1 umowy).

Kwota pożyczki była oprocentowana według zmiennej stopy procentowej, która w dniu zawarcia umowy wynosiła 9,99% w stosunku rocznym. Pozwani zobowiązani byli do spłaty pożyczki wraz z odsetkami w 120 równych ratach kapitałowo-odsetkowych (§ 5 ust. 1, § 6 ust. 1 umowy).

Zgodnie z § 11 ust. 1 powód mógł obniżyć kwotę przyznanej pożyczki lub wypowiedzieć umowę pożyczki w przypadku niedotrzymania przez pożyczkobiorcę warunków określonych w umowie, utraty przez pożyczkobiorcę zdolności kredytowej lub zagrożenia upadłością pożyczkobiorcy. W myśl § 12 umowy, w następnym dniu po upływie terminu wypowiedzenia umowy, całość zadłużenia z tytułu umowy staje zadłużeniem wymagalnym, a od chwili powstania zadłużenie wymagalnego i przeterminowanego, powód mógł podjąć działania zmierzające do odzyskania należności.

Pozwani oświadczyli że są świadomi ryzyka stopy procentowej oraz zmiany cen rynkowych zabezpieczeń spłaty pożyczki.

dowody : wniosek o pożyczkę gotówkową (k. 86-89 akt); umowa pożyczki nr (...) (k. 90-92 akt); oświadczenie pożyczkobiorcy (k. 93 akt); harmonogram spłaty pożyczki (k. 94-95 akt); dyspozycja wcześniejszej całkowitej spłaty (k. 96 akt).

Pożyczka gotówkowa została uruchomiona w dniu 10 maja 2016 r. w kwocie 118 709,17 zł. Pozwani w czerwcu 2019 r. zaprzestali dokonywania spłaty pożyczki. Na dzień 27 stycznia 2020 r. na wymagalne zadłużenie w kwocie 108 411,24 zł składała się należność główna – 98 163,22 zł oraz odsetki za okres od 5 marca 2019 r. do 27 stycznia 2020 r. – 10 248,02 zł.

dowody : potwierdzenie uruchomienia kredytu (k. 97 akt); historia operacji na kontrakcie kredytowym (k. 106-107v akt); wyciąg z ksiąg bankowych (k. 54 akt).

Dnia 10 czerwca 2019 r. powód poinformował pozwanych, że wystąpiła zaległość w spłacie pożyczki i wezwał ich do zapłaty. Jednocześnie bank poinformował pozwanych o możliwości złożenia wniosku o restrukturyzację zadłużenia. Powyższe wezwania zostały skutecznie doręczone.

dowody : monit (k. 98, 100 akt); śledzenie przesyłki (k. 99, 101 akt).

Z uwagi na brak spłaty wymagalnego zadłużenia, bank dnia 4 lipca 2019 r. wypowiedział umowę w części dotyczącej warunków spłaty. Wypowiedzenie umowy zostało skutecznie doręczone – pozwanej w dniu 22 lipca 2019 r., a pozwanemu w dniu 11 lipca 2019 r.

dowody : wypowiedzenie umowy (k. 102, 104 akt); potwierdzenie odbioru (k. 103, 105 akt).

Powyższy stan faktyczny Sąd ustalił na podstawie dokumentów złożonych przez strony w toku rozprawy.

Sąd uznał za wiarygodne dokumenty zebrane w sprawie albowiem zostały sporządzone we właściwej formie, przewidzianej dla danego typu dokumentów. Ich autentyczność nie budziła wątpliwości Sądu ani stron postępowania.

Na podstawie art. 235² § 1 pkt 5 k.p.c. Sąd pominął dowód z zeznań świadka P. B., jako zmierzający jedynie do przedłużenia postępowania. Ponadto na podstawie art. 235² § 1 pkt 2 i 5 k.p.c. Sąd pominął dowód z opinii biegłego grafologa, jako mający wykazać fakt nieistotny dla rozstrzygnięcia sprawy.

Sąd zważył, co następuje:

Powództwo zasługiwało na uwzględnienie w całości.

Nie ulega wątpliwości, iż pozwani A. W. i L. W. zawarli w dniu 10 maja 2016 r. umowę pożyczki nr (...), na mocy której powód udzielił pozwanym pożyczki gotówkowej w kwocie 118 709,17 zł. Wobec zaprzestania w czerwcu 2019 r. regulowania zadłużenia, bank (...) S.A. wypowiedział pozwanym w sposób prawidłowy umowę kredytową, do czego uprawniony był na mocy § 11 umowy. Termin wypowiedzenia wynosił 30 dni. Brak realizacji przez pozwanym zobowiązań wynikających z zawartej z powodowym bankiem umowy spowodowało uruchomienie odpowiedzialności kontraktowej. Bank skorzystał z uprawnień, jakie mu przysługiwały na podstawie wcześniejszego porozumienia między stronami. Na takie działania zgodzili się pozwani w sposób świadomy zawierając z powodem umowę.

Na podstawie art. 353¹ k.c. Strony zawierające umowę mogą ułożyć stosunek prawny według swego uznania, byleby jego treść lub cel nie sprzeciwiały się właściwości (naturze) stosunku, ustawie ani zasadom współzycia społecznego. Natomiast zgodnie z treścią art. 720 § 1 k.c. przez umowę pożyczki dający pożyczkę zobowiązuje się przenieść na własność biorącego określoną ilość pieniędzy albo rzeczy oznaczonych tylko co do gatunku, a biorący zobowiązuje się zwrócić tę samą ilość pieniędzy albo tę samą ilość rzeczy tego samego gatunku i tej samej jakości. Do umowy pożyczki zawartej pomiędzy bankiem a konsumentem stosuje się przepisy ustawy z dnia 12 maja 2011 r. o kredycie konsumenckim (Dz.U. 2011 Nr 126, poz. 715, t.j. Dz.U. z 2019 r. poz. 1083) - art. 3 ust. 1 oraz ust. 2 pkt 1) powyższej ustawy. Natomiast w zakresie nieuregulowanym w ww. ustawie stosuje się do umów kredytu i pożyczki pieniężnej, zawieranych przez bank zgodnie z przepisami ustawy z dnia 12 maja 2011 r. o kredycie konsumenckim przepisy ustawy z dnia 29 sierpnia 1997 r. Prawo bankowe (Dz.U. 1997 Nr 140, poz. 939, t.j. Dz.U. z 2020 r. poz. 1896 ze zm.) – art. 78a Prawa bankowego.

Pozwani w toku postępowania podnieśli zarzut przedawnienia roszczenia dochodzonego pozwem oraz nieudowodnienia roszczenia co do zasady, jak i co do wysokości. Nadto pozwani podnieśli przedwczesność i brak wymagalności dochodzonego roszczenia oraz stosowanie klauzul niedozwolonych.

W pierwszej kolejności należy wskazać, że podniesiony przez pozwanym, w zasadzie bez bliższego uzasadnienia, zarzut przedawnienia roszczenia, nie zasługuje na uwzględnienie. Zgodnie z treścią art. 118 k.c., roszczenia o świadczenia związane z prowadzeniem działalności gospodarczej przedawniają się z upływem lat trzech. W toku procesu powód wykazał, że roszczenie stało się wymagalne po 30 dniach od złożenia przez bank oświadczenia o wypowiedzeniu umowy o kredyt, które to wypowiedzenie miało miejsce w dniu 4 lipca 2019. Powództwo zostało natomiast wniesione w dniu 27 stycznia 2020 r.

Pozwani podnosząc zarzut nieudowodnienia roszczenia, powoływali się na prywatny charakter wyciągu z ksiąg bankowych przedłożonego przez powoda. Należy zgodzić się w orzeczeniem Sądu Apelacyjnego w Gdańsku, zgodnie z którym wyciąg z ksiąg bankowych nie ma mocy prawnej dokumentu urzędowego w postępowaniu cywilnym (art. 95 ust. 1a ustawy z 1997 r. Prawo bankowe), jednak jako dokument prywatny (art. 245 k.p.c.) może stanowić podstawę ustaleń w sprawie, jeżeli koresponduje z innymi dowodami świadczącymi o zawarciu umowy kredytu, postawieniu środków z kredytu do dyspozycji kredytobiorcy, czy dokumentami potwierdzającymi wysokość wpłat na poczet rat kredytu. Zaprzeczenie prawdziwości dokumentu prywatnego w postaci sporządzonego prawidłowo i zgodnie z kompetencją ustawową wyciągu z ksiąg rachunkowych nie może polegać na samym zanegowaniu istnienia lub wysokości długu, jeśli z pozostałych dowodów przedłożonych przed bank wynika fakt zawarcia umowy kredytu, jej wysokość, ustalone przez strony warunki spłaty, a także wykaz i sposób zarachowania kilku dokonanych przez dłużnika wpłat (wyrok SA w Gdańsku z 16.10.2020 r., V ACa 196/20, LEX nr 3107816).

Przenosząc powyższe konkluzje na grunt niniejszego postępowania przyznać należy, że pozwani jedynie negowali charakter dowodu z wyciągu ksiąg bankowych, jako dokumentu prywatnego, jednak nie udowodnili oni, by dokonali w całości spłaty udzielonej pożyczki, czy też spłacili ją w innej kwocie niż wskazana przez powoda. Sąd biorąc pod uwagę całość materiału dowodowego zebranego w sprawie, a także mając na względzie treść art. 6 k.c., zgodnie z którym ciężar udowodnienia faktu spoczywa na osobie, która z faktu tego wywodzi skutki prawne, ustalił, iż w czerwcu 2019 r. pozwani zaprzestali spłaty zaciągniętego przez nich zobowiązania.

Zarówno wezwanie pozwanych do zapłaty, jak i wypowiedzenie umowy nastąpiło zgodnie z wymaganiami znajdującymi się w ustawie Prawo bankowe. Zgodnie z art. 75c ustawy Prawo bankowe, jeżeli kredytobiorca opóźnia się ze spłatą zobowiązania z tytułu udzielonego kredytu, bank wzywa go do dokonania spłaty, wyznaczając termin nie krótszy niż 14 dni roboczych. Natomiast w myśl art. 75 w/w ustawy, w przypadku niedotrzymania przez kredytobiorcę warunków udzielenia kredytu bank może wypowiedzieć umowę kredytu. Termin wypowiedzenia, o ile strony nie określą w umowie dłuższego terminu, wynosi 30 dni. Co więcej, zarówno wezwanie do zapłaty, jak i wypowiedzenie umowy zostało skutecznie doręczone pozwanym, czego dowodem są znajdujące się w aktach sprawy potwierdzenia odbioru oraz potwierdzenia doręczenia przesyłki. W myśl powyższych przepisów, roszczenie stało się wymagalne po upływie ustawowych 30 dni od dnia wypowiedzenia umowy.

W ocenie Sądu strona powodowa udowodniła zarówno istnienie jak i wysokość dochodzonego pozwanym roszczenia. Artykuł 29 ustawy o kredycie konsumenckim stanowi, że Umowa o kredyt konsumencki powinna być zawarta w formie pisemnej, chyba że odrębne przepisy przewidują inną szczególną formę (ust. 1). Kredytodawca lub pośrednik kredytowy jest zobowiązany niezwłocznie doręczyć umowę konsumentowi (ust. 2) Umowa powinna być sformułowana w sposób jednoznaczny i zrozumiały (ust. 3). Fakt zawarcia umowy pożyczki został potwierdzony złożonym oryginałem umowy z podpisami pozwanych (k. 17-19 akt o sygn. I Nc 231/20). W ocenie Sądu, jednak sama kopia tej umowy (k. 90-92 akt) potwierdzona za zgodność z oryginałem przez pracownika banku w zupełności wystarcza w okolicznościach przedmiotowej sprawy i nie budzi wątpliwości Sądu. Poza tym pozwani nie domagali się przedłożenia oryginału tego dokumentu.

Dogłębna analiza poszczególnych punktów umowy nie budzi zastrzeżeń Sądu rozpoznającego przedmiotową sprawę. Sąd nie dopatrzył się w tej umowie żadnych klauzul niedozwolonych w rozumieniu art. 385¹ § 1 k.c., które kształtowałyby prawa i obowiązki konsumenta w sposób sprzeczny z dobrymi obyczajami, rażąco naruszając jego interesy, co sugerowali pełnomocnicy pozwanych w sprzeciwie od nakazu zapłaty. Strona powodowa wykazała również fakt przekazania umówionej kwoty na rachunek strony pozwanej (k. 136-137 akt). Wobec powyższego strona powodowa wykazała istnienie roszczenia z powyższej umowy pożyczki co do zasady. Nadto, w ocenie Sądu, strona powodowa wykazała również wysokość dochodzonego roszczenia przedkładając ww. umowę pożyczki, z której wynika wysokość zaciągniętego zobowiązania, oprocentowanie umowne (odsetki kapitałowe), jak i procedura wypowiedzenia umowy, która została zachowana. Poza tym, wysokość dochodzonego roszczenia pozostającego do wyegzekwowania wynika z historii operacji na kontrakcie kredytowym (k. 106-107v akt), a pośrednio również z wezwania do zapłaty (k. 100, 102 akt) i z wypowiedzenia umowy (k. 102, 104).

W tym miejscu wskazać należy, że pozwani ani ich profesjonalni pełnomocnicy nie złożyli żadnego dowodu, który świadczyłby o tym, iż pozwani wywiązali się z zaciągniętego zobowiązania, tj. chociażby dowodów wpłat. Wobec braku jakiegokolwiek dowodu niweczącego twierdzenia strony powodowej w zakresie wysokości zobowiązania pozostającego do spłaty, Sąd dał wiarę stanowisku powodowego banku przedstawionemu w procesie i w załączonych wyciągach. Zgodnie z treścią art. 75c ustawy z dnia 29 sierpnia 1997 r. Prawo bankowe jeżeli kredytobiorca opóźnia się ze spłatą zobowiązania z tytułu udzielonego kredytu, bank wzywa go do dokonania spłaty, wyznaczając termin nie krótszy niż 14 dni roboczych (ust. 1). W wezwaniu, o którym mowa w ust. 1, bank informuje kredytobiorcę o możliwości złożenia, w terminie 14 dni roboczych od dnia otrzymania wezwania, wniosku o restrukturyzację zadłużenia (ust. 2). Bank powinien, na wniosek kredytobiorcy, umożliwić restrukturyzację zadłużenia poprzez zmianę określonych w umowie warunków lub terminów spłaty kredytu, jeżeli jest uzasadniona dokonana przez bank oceną sytuacji finansowej i gospodarczej kredytobiorcy (ust. 3). Powyższe przepisy mają również odpowiednie zastosowanie do umów pożyczek pieniężnych (art. 75c ust. 6).

Przedłożone przez stronę powodową przedegzekucyjne wezwanie do uregulowania zaległości spełnia powyższe wymagania określone w art. 75c Prawa bankowego. Pismo to zostało skutecznie doręczone pozwanym, zgodnie z powszechnie uznawanym, również przez Sądy, wydrukiem z systemu Poczty Polskiej S.A. (...) powszechną praktyką banków i innych instytucji jest wysyłka monitów, wezwań itp. w formie pisma wydrukowanego z systemu, bez zaopatrywania go własnoręcznym podpisem. Nie oznacza to, że takie pismo nie odnosi żadnego skutku prawnego,

zwłaszcza w kontekście braku jakiegokolwiek śladu kwestionowania przez pozwanych skuteczności tego wezwania na etapie przedsądowym. Również wypowiedzenie umowy zostało skutecznie doręczone pozwanej w dniu 22 lipca 2019 r., a pozwanemu w dniu 11 lipca 2019 r. Powodowy bank zachował 30- dniowy okres wypowiedzenia. Oświadczenie woli banku sformułowane w przedmiotowym piśmie było kateryczne, jednoznaczne i zrozumiałe, a wobec nieuregulowania zobowiązania przez stronę pozwaną w okresie 30 dni wypowiedzenie stało się skuteczne powodując natychmiastową wymagalność całego zadłużenia strony pozwanej wskazanego przez bank, a wysokość tego zobowiązania wynika wprost z wyciągu z ksiąg banku (k. 54 akt), potwierdza ją również pośrednio wykaz wpłat dokonanych na rachunek zobowiązania wraz ze sposobem ich księgowania.

Zgodnie z treścią art. 95 ustawy Prawo bankowe księgi rachunkowe banków i sporządzone na ich podstawie wyciągi oraz inne oświadczenia podpisane przez osoby upoważnione do składania oświadczeń w zakresie praw i obowiązków majątkowych banków i opatrzone pieczęcią banku, jak również sporządzone w ten sposób pokwitowania odbioru należności mają moc prawną dokumentów urzędowych w odniesieniu do praw i obowiązków wynikających z czynności bankowych oraz ustanowionych na rzecz banku zabezpieczeń i mogą stanowić podstawę do dokonania wpisów w księgach wieczystych (ust. 1). Moc prawną dokumentów urzędowych, o której mowa w ust. 1, nie obowiązuje w odniesieniu do dokumentów wymienionych w tym przepisie w postępowaniu cywilnym(ust. 1a). Jednakże powyższy przepis nie oznacza, że wyciąg z ksiąg banku jest pozbawiony jakiejkolwiek mocy dowodowej. Na podstawie art. 245 k.p.c. wyciąg z ksiąg banku jest dokumentem prywatnym, który stanowi dowód tego, że osoba, która go podpisała, złożyła oświadczenie zawarte w dokumencie. Sam wyciąg z ksiąg banku byłby niewystarczający do uwzględnienia powództwa, jednakże mając na uwadze całokształt zgromadzonego materiału dowodowego (zwłaszcza umowę pożyczki, wezwanie do zapłaty, oświadczenie o wypowiedzeniu umowy oraz historię operacji na kontrakcie kredytowym) wyciąg z ksiąg banku jest z nim spójny i potwierdza dane, które można wyliczyć czy wyinterpretować z pozostałych zgromadzonych dowodów z dokumentów.

Mając na uwadze powyższe okoliczności, Sąd na podstawie zawartej przez strony umowy oraz na mocy art. 471 k.c. w pkt I wyroku zasądził od pozwanych na rzecz powoda kwotę 108 411,24 zł wraz z dalszymi odsetkami umownymi w wysokości odsetek maksymalnych za opóźnienie od kwoty 98 163,22 zł od dnia 28 stycznia 2020 r. do dnia zapłaty.

O odsetkach orzekł Sąd na mocy art. 481 § 1 k.c. (punkt I sentencji wyroku).

Zgodnie z treścią art. 98 § 1 k.p.c. strona przegrywająca proces zobowiązana jest zwrócić przeciwnikowi na jego żądanie koszty niezbędne do celowego dochodzenia praw i celowej obrony. Pozwani przegrali sprawę w całości. Na tej podstawie Sąd, mając również na uwadze treść § 2 pkt 6 Rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości w sprawie opłat za czynności radców prawnych z dnia 22 października 2015 r. (t.j. Dz.U. z 2018 r., poz. 265 t.j.), zasądził od pozwanych na rzecz powoda kwotę 6 773 zł tytułem zwrotu kosztów procesu. Na koszty te składały się: kwota 5 400 zł tytułem kosztów zastępstwa procesowego, kwota 17 zł tytułem opłaty skarbowej od udzielonego pełnomocnictwa oraz kwota 1 356 zł tytułem opłaty od pozwu (punkt II sentencji wyroku).

SSO Agnieszka Dutkiewicz

ZARZĄDZENIE

1. O.;
2. odpis wyroku z uzasadnieniem doręczyć pełn. pozwanego A. W.;
3. akta przedłożyć wraz z wpływem lub za 20 dni.

B., 8 lipca 2022 r. SSO Agnieszka Dutkiewicz